

Arrest

nr. 213 589 van 6 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 mei 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 oktober 2018.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige vierde verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige verzoeken hebben uiteengezet, namelijk het feit in een bloedwraak verwickeld te zijn met de families X. en L. Verzoekers' eerste verzoek werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 168 349 van 25 mei 2016 omdat er in hun situatie geen sprake is van bloedwraak volgens de voorschriften van de Kanun en hun problematiek dienaangaande bijgevolg niet ressorteert onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag en verzoekers niet in concreto aannemelijk maken dat het hen met betrekking tot hun verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

Hun volgende twee verzoeken werden door de commissaris-generaal niet in overweging genomen. Het beroep tegen deze beslissingen in het kader van hun tweede en derde verzoek werd verworpen door deze Raad in zijn arresten nr. 177 289 van 3 november 2016 respectievelijk nr. 186 355 van 2 mei 2017.

Ter ondersteuning van hun huidig volgend verzoek leggen verzoekers de volgende documenten neer: verzoekers identiteitskaart, d.d. 1 juni 2009; de identiteitskaart van verzoekers moeder, d.d. 1 juni 2009; verzoekers hun paspoort, uitgereikt op 28 september 2011; hun huwelijksakte, d.d. 8 februari 2018; een certificaat ter staving van hun gezinssamenstelling, d.d. 8 februari 2018; een attest van het dorpshoofd van Lezhan Sevaster, s.d., waarin bevestigd wordt dat verzoeker in een bloedwraakzaak verwickeld is; een Belgisch medisch attest, d.d. 29 december 2016, waarin verzoekers littekens worden beschreven en waarmee hij wenste aan te tonen dat hij in Albanië gewond raakte, het paspoort van hun oudste dochter en de Belgische geboorteaktes van hun kinderen Ra. en Ri.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de

individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun eerste verzoek werd vastgesteld dat er in hun situatie bezwaarlijk van bloedwraak volgens de voorschriften van de Kanun kan worden gesproken en zij daarenboven niet aantonen dat het hen met betrekking tot hun verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbreekt, en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van hun huidig volgend verzoek geen elementen bijbrengen die vermogen hier afbreuk aan te doen of een ander licht op te werpen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen dat ze persoonlijk geen of onafdoende beroep kunnen doen op de autoriteiten in hun land van herkomst. Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waarom zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van de hun vluchtrelaas en het opsommen van de door hen bijgebrachte documenten zonder evenwel concrete elementen bij te brengen die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of ontkrachten:

"Aangaande de bloedwraak waarin u beweert verwickeld te zijn hebt u geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd die betrekking hebben op uw asielerzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name dat u de familie X.(...) en L.(...) vreest. U legde weliswaar nog een Belgisch medisch attest neer, waaruit blijkt dat de door uw arts vastgestelde littekens compatibel zijn met uw verklaringen in verband met hetgeen u in uw land van herkomst heeft meegemaakt (met name dat u in Albanië gewond geraakt bent). Bij uw derde verzoek werd in dit verband echter reeds aangestipt dat u naar aanleiding van de beschieting waarvan u het slachtoffer werd geen klacht had ingediend en dat u bijgevolg nog steeds niet aangetoond had dat u geen aanspraak kon maken op nationale bescherming. U legde ook nog een attest neer van het dorpshoofd, waarin bevestigd wordt dat u in een bloedvete bent verwickeld. Naast het feit dat uit de beschikbare informatie blijkt dat er nauwelijks bewijswaarde gehecht kan worden aan Albanese attesten die het bestaan van een bloedvete bevestigen, doet dit attest geen enkele afbreuk aan de bij uw vorige verzoeken vastgestelde beschermingsmogelijkheden."

Zo verzoekers verwijzen naar algemene informatie aangaande bloedwraak en waaruit moet blijken dat de bescherming geboden door de Albanese autoriteiten in het kader van vendetta's ondoeltreffend is, wijst de Raad er vooreerst op dat in het met gezag van gewijsde bekleedde arrest nr. 168 349 van 25 mei 2016 in het kader van verzoekers hun eerste verzoek reeds geoordeeld werd dat er in hun situatie geen sprake is van een bloedwraak in de zin van de door de Kanun beschreven definitie. De verwijzing naar voormelde informatie is dan ook niet dienstig. Bovendien werd geoordeeld dat, daar zij geen klacht indienden bij de politie en hen zelfs nooit op de hoogte hebben gebracht, zij niet in concreto aantonen dat de Albanese autoriteiten hen met betrekking tot hun problemen geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden. De verslagen van OFPRA en OSAR waarin gewag gemaakt wordt van corruptie vermag hieraan evenmin afbreuk te doen.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53

0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 september 2018, voeren verzoekende partijen aan dat niet voldoende rekening werd gehouden met het attest dat zij hebben ingediend. Verzoekende partijen vervolgen dat de eerste asielaanvraag werd geweigerd omwille van een technische weigering, wat dus al 1 onderzoek minder is van de grond van hun probleem. Verzoekende partijen wijzen erop dat er een strafdossier is in hoofde van verzoekers broer die in het verleden iemand heeft vermoord zodat verzoeker en zijn familie het slachtoffer zijn geworden van een vendetta. Verzoekende partijen wijzen erop dat zij een geloofwaardig en coherent relaas hebben gebracht en er aldus niet kan getwijfeld worden aan de realiteit en de ernst van de vendetta. Voorts is er het probleem van de bescherming. Volgens verzoekende partijen is deze er niet in hun hoofde aangezien zij behoren tot de Gorani gemeenschap enerzijds, er geen beschermingsmogelijkheden zijn en de Albanese justitie en politie corrupt zijn.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. De verzoekende partijen beperken zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in hun verzoekschrift ontwikkelde argumenten en het formuleren van algemene beweringen en kritiek.

Waar verzoekende partijen opperen dat hun eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd omwille van een technische weigering, en dit dus al 1 onderzoek minder is van de grond van hun probleem, kunnen zij niet worden gevolgd, zo dit al enige relevantie vertoont gelet op de vaststelling dat dit een vierde vraag om internationale bescherming is. Immers, in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 december 2015 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de beschermingsstatus. Deze beslissingen werden in het kader van verzoekende partijen hun beroep bevestigd bij 's Raads arrest nr. 168 349 van 25 mei 2016.

Zo verzoekende partijen ter zitting opnieuw volharden het slachtoffer te zijn van een vendetta en stellen dat hier niet aan kan worden getwijfeld, benadrukt de Raad dat in het met gezag van gewijsde beklede arrest nr. 168 349 van 25 mei 2016 in het kader van verzoekende partijen hun eerste verzoek werd vastgesteld en geoordeeld dat er in hun situatie geen sprake is van een bloedwraak in de zin van de door de Kanun beschreven definitie. Tevens werd toen vastgesteld dat verzoekende partijen niet *in concreto* aantonen dat de Albanese autoriteiten hen met betrekking tot hun problemen geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden. Het thans louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en volharden wel degelijk in een bloedwraak verwickeld te zijn, is geenszins van aard om voorgaande appreciatie in een ander daglicht te stellen.

In tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, werd wel degelijk en afdoende rekening gehouden met het door verzoekende partijen in het kader van hun huidig vierde verzoek om internationale bescherming neergelegde attest van het dorps hoofd. Verzoekende partijen weerleggen of ontkrachten geenszins de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing en voornoemde beschikking dat, los van het feit dat uit informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier blijkt dat nauwelijks bewijswaarde kan worden gehecht aan Albanese attesten die het bestaan van een bloedvete bevestigen, het betreffende attest van het dorps hoofd geenszins van aard is om afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de in het kader van hun vorige verzoeken om internationale bescherming vastgestelde beschermingsmogelijkheden.

De Raad benadrukt dat, zoals in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming bij voormeld arrest nr. 168 349 van 25 mei 2016 werd vastgesteld, aangezien verzoekende partijen geen klacht hebben ingediend bij en de Albanese politie zelfs nooit op de hoogte hebben gebracht van hun verklaarde problemen, zij geenszins *in concreto* aantonen dat de Albanese autoriteiten hen met betrekking tot hun problemen geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden.

Gelet op hun totale nalaten hun problemen bij de Albanese autoriteiten aan te kaarten –ze tonen het tegendeel geenszins *in concreto* aan-, kunnen verzoekende partijen bezwaarlijk ernstig voorhouden dat deze hen, omwille van het feit dat ze tot de Gorani gemeenschap behoren of om welke andere reden dan ook, niet zouden kunnen of willen helpen en/of beschermen. In zoverre verzoekende partijen op algemene wijze het tegendeel voorhouden en zij voorts suggereren dat de Albanese politie en justitie corrupt zijn en zij dus niet op afdoende bescherming van hen kunnen rekenen, berust hun argumentatie dus niet op eigen, concrete en persoonlijke ervaringen en mist deze derhalve feitelijke grondslag en ernst.

Uit niets blijkt aldus en verzoekende partijen maken niet concreet aannemelijk dat het hen met betrekking tot hun verklaarde problemen met en vrees voor de families X. en L., in de mate dit al op enige waarheid berust, aan nationale bescherming ontbreekt, zoals in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming bij voormeld arrest van de Raad reeds werd vastgesteld. Verzoekende partijen brengen in het kader van hun huidig vierde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen hier aan te tornen, en ze laten geheel na valabele argumenten bij te brengen die de in de beschikking van 25 september 2018 opgenomen grond ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS